

Eén nacht, twee levens

Eén nacht, twee levens

Het gezicht in de spiegel was niet van haar

Geschreven door

Lou Veerman

COLOFOON

Auteur: Lou Veerman

Eerste druk: mei 2026

© 2026 Lou Veerman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn product van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of werkelijke gebeurtenissen berust louter op toeval.

louveerman@hotmail.com

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: Thuis bij de Gabriëlla

Hoofdstuk 2: Ellen en Peter

Hoofdstuk 3: Jasmynes wereld

Hoofdstuk 4: Het schoolproject

Hoofdstuk 5: Gabriëlla en haar vrienden

Hoofdstuk 6: De uitslag

Hoofdstuk 7: Jasmine van binnen

Hoofdstuk 8: De confrontatie thuis

Hoofdstuk 9: Jasmine ontdekt TikTok

Hoofdstuk 10: Jasmine observeert

Hoofdstuk 11: De eerste echte ontmoeting

Hoofdstuk 12: Gabriëlla vertelt niemand

Hoofdstuk 13: Peter wordt nerveuzer

Hoofdstuk 14: Martin en Liesbeth merken iets

Hoofdstuk 15: De deepfake video

Hoofdstuk 16: Chaos in huize Martens

Hoofdstuk 17: Ellens strijd

Hoofdstuk 18: De tweede DNA klap

Hoofdstuk 19: Ellens bekentenis

Hoofdstuk 20: Martin en Liesbeth horen de waarheid

Hoofdstuk 21: Thomas wordt geconfronteerd

Hoofdstuk 22: Peter gaat ver

Hoofdstuk 23: Overleg met Martin en Liesbeth

Hoofdstuk 24: Terug naar huis

Hoofdstuk 25: De autoriteiten

Hoofdstuk 26: Thomas ontmoet Philip

Hoofdstuk 27: Jasmine en de deepfake

Hoofdstuk 28: De drie gezinnen

Hoofdstuk 29: Gabriëlla en Jasmine samen

Hoofdstuk 30: Bloedband

Hoofdstuk 1: Thuis bij de Gabriëlla

De 16 jarige Gabriëlla zat aan haar bureau en staaarde naar buiten. De straat beneden was rustig, zoals altijd op een doordeweekse dinsdagavond. Een fietser reed voorbij, de lichten van de lantaarnpalen weerkaatsten in de plassen die waren overgebleven na een korte regenbui in de middag.

Ze had een boek voor zich liggen, een dikke roman voor haar lijst Nederlands, maar de woorden op de pagina's leken niet tot haar door te dringen. Haar ogen volgden de contouren van de huizen aan de overkant, de bakstenen muren die er in het schemerlicht bijna grijs uitzagen.

Haar kamer voelde als een veilige cocon. De muren waren bezaaid met foto's: zij met haar broertje Philip, 14 jaar, op het strand, een groepsfoto van haar hockeyteam en een paar polaroids van haar en haar beste vriendin Sarah. Op haar prikbord hingen ook concertkaartjes en een paar gedroogde bloemen.

Het was een kamer die precies vertelde wie ze was, of in ieder geval wie ze dacht te zijn. Alles stond op de juiste plek. Haar boeken stonden op kleur gesorteerd in de kast en haar bureau was netjes opgeruimd, op de stapel huiswerk na die ze nog moest afmaken.

Toch be kroop haar een vreemd gevoel, een gevoel dat ze de laatste jaren vaker had. Het was geen verdriet en ook geen eenzaamheid in de letterlijke zin van het woord. Het was meer een soort tocht, een onzichtbaar briesje dat door de kieren van haar bestaan blies.

Ze voelde zich soms opgesloten in de perfectie van haar eigen leven. Alles was goed, alles was fijn en toch was er die onverklaarbare resonantie in haar borstkas, alsof er ergens een snaar ontbrak die het akkoord compleet zou maken.

Beneden hoorde ze het vertrouwde geluid van het huishouden. De keukendeur die dichtsloeg, het gerinkel van pannen en de stem van haar moeder die zachtjes meezong met de radio. Vanuit de woonkamer klonk het gedempte geluid van de televisie.

Philip was waarschijnlijk weer naar een herhaling van een voetbalwedstrijd aan het kijken of speelde een game. Gabriëlla zuchtte, sloeg haar boek dicht en stond op. De stilte in haar kamer begon haar te benauwen.

Toen ze de trap afliep, rook ze de vertrouwde geur van gebakken aardappels en rozemarijn. De keuken was het hart van hun huis. Het was een grote, lichte ruimte met een massief houten tafel in het midden. Haar moeder, Ellen, stond bij het fornuis. Haar blonde haar zat in een losse knot en ze droeg een schort over haar nette werkblouse.

"Hé lieverd," zei Ellen zonder om te kijken. Ze had een zesde zintuig voor wie de kamer binnenkwam. "Ben je klaar met je huiswerk?"

"Bijna," loog Gabriëlla zachtjes terwijl ze naar de koelkast liep om een fles water te pakken. "Ik had even geen concentratie meer."

Ellen draaide zich om en glimlachte. Ze zag er moe uit, maar haar ogen straalden de gebruikelijke warmte uit. "Dat mag ook wel eens. Het is een lange dag geweest op school. Zou je de tafel willen dekken? Je vader kan elk moment thuis zijn."

Gabriëlla knikte en begon de borden uit de kast te pakken. "Hoe was het op school?" vroeg ze, terwijl ze de placemats op de houten tafel legde.

"Druk," antwoordde Ellen terwijl ze in een pan met groenten roerde. "De toetsweek komt eraan, dus iedereen is een beetje gestrest. Ik heb de hele middag cijfers zitten invoeren. Sommige leerlingen maken er echt een potje van, maar goed, dat hoort erbij."

Ze praatte door over een incident met een kapotte projector en een grappige opmerking van een collega, maar Gabriëlla luisterde maar half. Het was de vertrouwde stroom van woorden die haar moeder altijd gebruikte om de stilte op te vullen. Het was comfortabel, als een warme deken.

"Philip! Eten!" riep Ellen richting de woonkamer.

Een paar seconden later verscheen Philip in de deuropening. Hij was veertien, maar hij was het afgelopen jaar flink gegroeid en begon Gabriëlla bijna in te halen. Zijn haar zat in een warrige bos boven op zijn hoofd en hij had een ondeugende twinkeling in zijn ogen.

"Wat eten we? Toch niet weer die gezonde prut?" vroeg hij terwijl hij een stukje komkommer van de snijplank pikte.

"Hé, afblijven," lachte Ellen en ze gaf hem een vriendschappelijk tikje op zijn vingers met de pollepel. "Het is gezond én lekker. En ga je handen wassen."

Philip trok een gezicht naar Gabriëlla. "Heb je je lippenstift vandaag met een liniaal opgebracht, Gab? Je ziet er zo... serieus uit."

Gabriëlla rolde met haar ogen, maar ze kon een glimlach niet onderdrukken. "Ga gewoon zitten, idioot."

"Zeg dat tegen jezelf," kaatste hij terug, maar hij plofte wel op zijn vaste stoel aan tafel. Hij begon direct te vertellen over zijn training van die middag. Hij had een

doelpunt gescoord vanuit een onmogelijke hoek en hij beschreef de beweging met zoveel handgebaren dat hij bijna zijn glas water omstootte.

De band tussen hen was altijd zo geweest: een voortdurend steekspel van plagen, maar met een onwrikbare basis van loyaliteit. Als iemand anders iets naars over Philip zei, was Gabriëlla de eerste die hem verdedigde en andersom werkte het precies zo.

Net toen Ellen de schalen op tafel zette, hoorden ze de sleutel in het slot van de voordeur. Peter stapte binnen, zijn schouders een beetje gebogen onder het gewicht van zijn laptoptas. Hij zag er onberispelijk uit in zijn pak, zoals altijd, maar de lijnen in zijn gezicht stonden strak.

"Net op tijd," zei Ellen. Ze liep naar hem toe en gaf hem een vluchtige kus op zijn wang.

"Sorry, de overdracht duurde langer dan verwacht," zei Peter met een schorre stem. Hij legde zijn hand even op de schouder van Philip en knikte kort naar Gabriëlla. "Hé meid."

"Hoi pap," zei Gabriëlla.

Ze gingen allemaal zitten. De sfeer veranderde subtiel zodra Peter aan tafel schoof. Het was niet dat het ongezellig werd, maar de lichte, springerige energie van Philip en de kwebbelende toon van Ellen maakten plaats voor een meer ingetogen sfeer. Peter was een gerespecteerd cardioloog en hij droeg de ernst van zijn beroep vaak mee naar huis.

"Hoe was je dag in het ziekenhuis?" vroeg Ellen terwijl ze de aardappels opschepte.

"Druk," zei Peter. Hij pakte zijn bestek op. "Veel spoedgevallen vandaag. Ik heb nauwelijks tijd gehad om te lunchen."

"Heb je die operatie nog gedaan waar je het over had?" vroeg Philip met zijn mond halfvol.

"Niet praten met je mond vol, Phil," vermaande Ellen hem zachtjes.

Peter knikte traag. "Ja, die is achter de rug. Het was complex, maar stabiel." Hij liet het daarbij en begon te eten. Hij was er wel, fysiek aanwezig aan de tafel, maar zijn gedachten leken ergens anders te zijn, in de witte gangen van het ziekenhuis of bij de dossiers op zijn bureau.

Gabriëlla keek naar haar familie terwijl ze langzaam haar eten sneed. Aan haar linkerkant zat Philip, die nu druk gebaarde naar hun moeder over een nieuwe game die hij wilde kopen. Aan de overkant zat haar vader, die met een afwezige blik naar zijn

bord staarde. Naast hem zat Ellen, die aandachtig naar Philip luisterde en af en toe een corrigerende opmerking maakte.

Het was een perfect plaatje. De verlichting boven de tafel gaf de kamer een warme, gouden gloed. Buiten was het inmiddels donker geworden, waardoor de ramen als zwarte spiegels fungeerden. Alles klopte.

En toch voelde Gabriëlla zich op dit moment een buitenstaander in haar eigen leven. Ze keek naar de handen van haar vader, de lange, bekwame vingers van een chirurg. Ze keek naar de lachrimpeltjes bij de ogen van haar moeder. Ze herkende de trekken in hun gezichten, de manier waarop Philip zijn wenkbrauw optrok als hij zich concentreerde.

Maar midden in die vertrouwdheid voelde ze weer die leegte. Het was alsof er aan de tafel een vijfde stoel had moeten staan. Een onzichtbare aanwezigheid die er niet was, maar die ze wel kon voelen als een soort fantoompijn.

Ze probeerde het gevoel weg te duwen. Waar kwam dit vandaan? Ze had alles wat ze zich kon wensen. Een liefdevol gezin, een prachtig huis, ouders die haar steunden. Er was geen enkele reden om dit gevoel van vervreemding te hebben.

"Gabriëlla? Gaat het wel?" vroeg Ellen plotseling.

Gabriëlla schrok op uit haar gedachten. Ze merkte dat ze haar vork halverwege haar mond had stilgehouden. "Ja, hoor. Ik zat gewoon even te dromen."

"Je bent zo stil vanavond," zei Peter, die nu zijn aandacht op haar richtte. Zijn blik was onderzoekend, zoals hij ook naar zijn patiënten keek. "Ben je moe?"

"Een beetje," zei ze met een glimlach die ze probeerde zo echt mogelijk te laten lijken. "Het was gewoon een lange dag."

"Je moet niet te hard studeren," zei Philip grijnzend. "Kijk naar mij, ik doe bijna niks en ik ben nog steeds hartstikke slim."

"Je hebt gewoon geluk," zei Gabriëlla, dankbaar voor de afleiding.

De rest van de maaltijd verliep in een rustig tempo. Er werd gesproken over de vakantieplannen voor de zomer, over de auto die een beurt nodig had en over de verjaardag van oom Thomas die eraan zat te komen. Het waren de gesprekken die in duizenden Nederlandse huishoudens op dat moment gevoerd werden. Niets bijzonders, niets alarmerends.

Na het eten hielp Gabriëlla met het afruimen van de tafel. Ze zette de borden in de vaatwasser terwijl haar moeder het aanrecht afnam.

"Ga jij maar weer naar boven, lieverd," zei Ellen. "Ik doe de rest wel met Philip."

"Zeker weten?"

"Ja hoor, ga jij maar lekker ontspannen. Je ziet eruit alsof je een goede nachtrust kunt gebruiken."

Gabriëlla liep de trap weer op. In de gang bleef ze even staan bij de fotowand die daar hing. Er hingen foto's van haar als baby, een kleine bundel in de armen van een stralende Ellen. Er waren foto's van haar eerste schooldag, haar zwemdiploma, de gezinsvakanties in Frankrijk. Ze bestudeerde de foto van haar ouders vlak na haar geboorte. Ze zagen er zo jong uit, zo vol hoop en ook een beetje angstig, zoals alle kersverse ouders.

Terug in haar kamer deed ze de deur achter zich dicht. De stilte keerde onmiddellijk terug. Ze liep naar de grote spiegel die aan de binnenkant van haar kledingkast hing en deed het licht aan.

Ze bekeek zichzelf aandachtig. Ze had het blonde haar van haar moeder, hoewel dat van haar iets meer naar asblond neigde. Haar ogen waren blauwgrijs, een kleur die ze deelde met haar vader. Haar neus was recht, haar lippen vol. Ze zag de gelijkenissen. Ze wist dat ze op hen leek. Iedereen zei het altijd: "Je bent echt een kind van je ouders, Gabriëlla."

Ze kwam dichterbij de spiegel staan, totdat haar adem het glas besloeg. Ze keek diep in haar eigen pupillen. Waarom voelde ze zich dan zo incompleet? Het was alsof ze naar een puzzel keek waarvan alle stukjes aanwezig waren, maar de afbeelding op de puzzel klopte niet met het voorbeeld op de doos.

Ze dacht aan de manier waarop ze zich soms in grote groepen voelde, of zelfs hier, beneden aan de tafel. Een gevoel van wachten op iets wat nooit kwam. Een verlangen naar een herinnering die ze niet had.

Ze schudde haar hoofd en liep weg bij de spiegel. "Niet zo dramatisch doen, Gab," fluisterde ze tegen zichzelf. Het was waarschijnlijk gewoon de puberteit, of de stress voor de toetsweek. Iedereen had wel eens van die momenten waarop ze zich afvroegen wie ze werkelijk waren en of ze wel op de juiste plek waren beland.

Ze ging op haar bed liggen en pakte haar boek weer op. Ze dwong zichzelf om de eerste zin te lezen en daarna de tweede. Langzaam gleden de woorden haar hoofd binnen en begon de wereld van het verhaal de hare te vervangen. Beneden hoorde ze het geluid van de vaatwasser die begon te draaien en het gedempte geluid van haar ouders die nog wat napraatten in de keuken.

Het was een gewone avond. Een veilige avond. De muren van het huis Martens stonden stevig en de geheimen die erin verborgen lagen, zaten diep weggestopt onder de vloerdelen en achter het behang, onzichtbaar voor het blote oog van een zestienjarig meisje dat alleen maar probeerde haar plek in de wereld te vinden.

Gabriëlla sloeg de bladzijde om. De leegte in haar borst was er nog steeds, maar voor nu was het een stilzwijgende metgezel geworden, iets waar ze mee kon leven, zolang ze er maar niet te lang naar keek. Ze wist niet dat de barsten in het fundament van haar leven al aan het ontstaan waren, onzichtbaar en geruisloos, wachtend op het moment dat de hele constructie met donderend geraas ineen zou storten. Voor nu was het gewoon dinsdagavond en morgen zou de wekker weer gaan voor een nieuwe dag op school.

Hoofdstuk 2: Ellen en Peter

De vroege ochtendzon wierp lange, bleke schaduwen over de oprit toen Ellen Martens de deur van haar woning achter zich dichttrok. De lucht was fris en rook naar vochtige aarde en de laatste restjes nacht.

Ze ademde diep in, een kort moment van rust voordat de dagelijkse routine haar zou opeisen. In de verte hoorde ze het geruis van de snelweg, een constant achtergrondgeluid dat aangaf dat de wereld om haar heen al lang wakker was.

Ze stapte in haar vertrouwde grijze auto. Het interieur rook naar een mengeling van vanille-geurverfrisser en de handcrème die ze altijd gebruikte. Met een soepele beweging stak ze de sleutel in het contact en liet de motor spinnen.

Ellen hield van dit kwartiertje voor zichzelf. De rit naar haar werk was een overgangsfase, een brug tussen de rol van moeder, echtgenote en die van de gerespecteerde lerares Nederlands op De Beukenlaan.

Terwijl ze door de buitenwijk reed, keek ze naar de huizen die ze inmiddels dromen kon. Overal gingen lichten aan, gordijnen open. Het was een geruststellend beeld van orde en regelmaat.

Ze dacht even aan Gabriëlla, die waarschijnlijk net haar eerste kop thee dronk en aan Philip, die ze ongetwijfeld drie keer had moeten roepen voordat hij zijn bed uitkwam. Een glimlach speelde om haar lippen. Ondanks de kleine irritaties van het dagelijks leven, was dit precies het leven dat ze altijd had gewild.

De Beukenlaan kwam in zicht. Het schoolgebouw was een degelijk, breed opgezet pand uit de jaren negentig. Het had rode bakstenen, grote ramen met witte kozijnen en een uitnodigende hoofdingang.

Hoewel sommige mensen het gebouw misschien saai zouden noemen, vond Ellen het prachtig in zijn functionaliteit. Het was een plek waar kennis werd overgedragen, waar jonge mensen gevormd werden. Het was een plek waar zij precies wist wat er van haar verwacht werd.

Het schoolplein vulde zich langzaam. De eerste groepjes leerlingen stonden bij de fietsenhokken, sommigen nog gapend, anderen al druk in gesprek. Ellen parkeerde haar auto op haar vaste plek en stapte uit. De herrie van de jongeren, het gerammel van fietsslotsen en het geroep van namen werkten op haar als een oppepper. Dit was haar element.

"Goedemorgen, mevrouw Martens!" riep een jongen uit de derde klas terwijl hij langs haar rende om zijn vrienden in te halen.

"Goedemorgen, Jasper. Niet rennen in de gangen dadelijk," antwoordde ze met een vermanende maar vriendelijke toon. De jongen stak zijn duim op en verdween door de grote glazen deuren.

Ellen liep naar binnen en voelde de vertrouwde warmte van het gebouw. In de gangen hing de typische schoolgeur: een mix van boenwas, natte jassen en de vage geur van de kantine die alvast begon met het bakken van broodjes. Ze knikte naar de conciërge, die met een grote sleutelbos de kluisjes controleerde en liep door naar de docentenkamer.

Binnen was het een drukte van belang. Docenten liepen af en toe met kopjes koffie, wisselden roosters uit of bespraken de laatste nieuwtjes. Ellen hing haar jas aan de kapstok en legde haar tas op haar vaste plek aan de grote tafel.

"Hé Ellen, ook weer present?"

Ellen draaide zich om en zag Mieke, haar hartsvriendin en collega-lerares Engels. Mieke zag er zoals altijd een beetje chaotisch uit, met haar bril op haar voorhoofd en een stapel nakijkwerk onder haar arm.

"Altijd, Mieke. Je weet dat ik niet tegen uitslapen kan," grapte Ellen terwijl ze naar het koffiezetapparaat liep.

Mieke kwam naast haar staan. "En? Hoe was het gisteravond? Nog wat leuks gedaan of was het de gebruikelijke dinsdagavond-routine?"

Ellen roerde een lepeltje suiker door haar koffie. "Gewoon, niets bijzonders. Peter was laat thuis uit het ziekenhuis, zoals gewoonlijk. De kinderen waren druk met schoolwerk. We hebben samen gegeten, een beetje gekletst over de vakantieplannen. Het was eigenlijk heel rustig. Gabriëlla was wel wat stil, maar dat zal de leeftijd wel zijn."

Mieke knikte begrijpend. "Zestien, hè? Dan trekken ze zich soms even terug in hun eigen bubbel. Mijn dochter zegt soms urenlang niets, behalve als ze geld nodig heeft voor een nieuwe broek."

Ellen lachte. "Ja, precies dat. Maar verder was het prima. Geen vuiltje aan de lucht."

De bel ging, een luid en doordringend geluid dat door het hele gebouw galmde. Voor Ellen was het het startschot. Ze pakte haar boeken en haar laptop. "Ik moet gaan. Klas 3B wacht op een analyse van Multatuli. Ik wens je sterkte met je brugklassers."

"Bedankt, ik zal het nodig hebben!" riep Mieke haar na.

Ellen liep met stevige pas naar lokaal 204. Zodra ze de drempel overstapte, veranderde haar houding. Ze stond rechtop, haar blik werd scherper. De leerlingen waren nog onrustig, schuivend met stoelen en tassen, maar zodra ze haar tas op de tafel zette en hen aankeek, daalde de rust neer.

"Goedemorgen allemaal. Pak jullie boeken erbij. Pagina 112," zei ze met een stem die geen tegenspraak duldde, maar die tegelijkertijd warm klonk.

De les verliep soepel. Ellen hield ervan om de leerlingen uit te dagen. Ze liet hen niet alleen teksten lezen, ze wilde dat ze erover nadachten. Vandaag bespraken ze een kort verhaal over morele dilemma's.

"Dus," zei Ellen, terwijl ze tussen de bankjes door liep. "Wat zouden jullie doen in de schoenen van de hoofdpersoon? Zouden jullie de waarheid vertellen, zelfs als je weet dat het iemands leven kapotmaakt?"

Een jongen achterin, Tim, zat dromerig uit het raam te staren. Hij had zijn pen in zijn mond en leek totaal niet aanwezig.

"Tim?" vroeg Ellen zachtjes. "Wat denk jij? Is een leugen om bestwil ooit gerechtvaardigd?"

Tim schrok op en liet zijn pen vallen. "Eh... sorry, mevrouw. Wat was de vraag?"

De klas grinnikte, maar Ellen hield haar gezicht in de plooi. "De vraag was of je vindt dat een geheim soms beter een geheim kan blijven om anderen te beschermen."

Tim dacht even na, zijn gezicht vertrok in een serieuze plooi. "Ik denk dat het eraan ligt wie je beschermt, mevrouw. Als je jezelf beschermt, is het laf. Maar als je iemand anders pijn bespaart... dan is het misschien wel goed."

Ellen glimlachte. "Een interessant standpunt. Maar wie bepaalt of die ander de pijn niet aankan? Is dat niet een beetje arrogant van de persoon die het geheim bewaart?"

De discussie kwam los. Leerlingen die normaal gesproken stil waren, begonnen zich ermee te bemoeien. Ellen genoot ervan. Dit was de essentie van haar vak: jonge geesten laten nadenken over de wereld en over zichzelf. Ze voelde zich veilig tussen deze muren. Hier was zij de expert, de gids. Hier was alles duidelijk omljnd door regels en lesplannen.

Toen de pauze aanbrak, keerde ze terug naar de docentenkamer. Ze nam plaats naast Mieke, die diep gezucht had boven een stapel opstellen.

"Wat is er?" vroeg Ellen terwijl ze haar boterhammen uitpakte.

"O, die moeder van Daan weer," zuchtte Mieke. "Ze heeft een mail van drie A4'tjes gestuurd omdat hij een 5,4 heeft voor zijn laatste toets. Ze vindt dat ik 'te streng' nakijk en dat Daantje hierdoor een trauma oploopt voor de Nederlandse taal. Kun je het geloven?"

Ellen knikte sympathiek. Ik weet niet hoe ik beleefd moet blijven," zei Mieke.

"Zal ik er straks even naar kijken?" bood Ellen aan. "We kunnen samen een kort en zakelijk antwoord opstellen. Gewoon verwijzen naar de beoordelingscriteria. Dan sta je juridisch ook sterker."

Mieke keek haar dankbaar aan. "Ellen, je bent een schat. Ik weet niet wat ik zonder je nuchterheid zou moeten."

Ellen glimlachte en pakte haar telefoon uit haar tas. Er was een nieuw berichtje van Peter. Ze tikte op het scherm.

Peter: Vanavond laat thuis. Vergadering over de nieuwe protocollen op de afdeling. Eet maar zonder mij.

Ellen voelde een klein steekje van teleurstelling, maar ze onderdrukte het onmiddellijk. Het was de prijs van getrouwd zijn met een succesvolle cardioloog. Zijn werk was belangrijk, levensbelangrijk zelfs.

Ellen: Is goed. Succes met de vergadering. We zien je wel verschijnen. X

Ze legde haar telefoon weer weg en concentreerde zich op haar lunch. De rest van de pauze brachten ze door met praten over de aanstaande toetsweek en de logistiek van de

surveillances. Ellen gaf advies, suste kleine conflicten tussen collega's en was, zoals altijd, de stabiele factor in de groep. Ze voelde zich gewaardeerd en competent. De school was haar tweede thuis, een plek waar ze precies wist wie ze was.

Twee steden verderop reed Peter Martens de parkeergarage van het Regionaal Ziekenhuis Oosterlingen binnen. Het gebouw was een imposante constructie van glas en staal, een modern bakken van medische vooruitgang aan de rand van de stad. In tegenstelling tot de warme, bijna huiselijke sfeer van de school van Ellen, was het hier klinisch en efficiënt.

Peter parkeerde zijn glimmende zwarte auto op de voor hem gereserveerde plek. Hij bleef even zitten, zijn handen nog op het stuur. Hij keek naar zijn eigen spiegelbeeld in de achteruitkijkspiegel. Zijn gezicht was strak, zijn ogen een tikje vermoeid maar alert.

Hij rechte zijn rug, trok zijn colbert recht en stapte uit. Zodra zijn voeten de grond raakten, viel de huisvader-rol van hem af. Hier was hij niet de man die de tafel dekte of grapjes maakte met Philip. Hier was hij Dr. Martens, hoofd van de afdeling cardiologie.

De automatische deuren gleden geruisloos open. De hal van het ziekenhuis was hoog en licht, gevuld met het gedempte geluid van voetstappen op gepolijst marmer en de verre stem van de omroepinstallatie. De geur van ontsmettingsmiddel was hier overall aanwezig, een geur die Peter in de loop der jaren was gaan associëren met controle en orde.

Hij liep naar de lift en drukte op de knop voor de vierde verdieping. Collega's en verpleegkundigen die hij in de gangen passeerde, groetten hem met een respectvol knikje of een kort "Goedemorgen, dokter". Peter beantwoordde de groeten met een professionele glimlach. Hij was geliefd, maar er was altijd een zekere afstand. Dat hoorde bij zijn positie.

Op de afdeling cardiologie heerste de gebruikelijke georganiseerde chaos. Verpleegkundigen liepen met tablets van kamer naar kamer, monitors piepten in een ritmisch patroon en uit de onderzoekskamers klonk het gedempte geluid van gesprekken. Voor een buitenstaander zou het misschien onrustig lijken, maar Peter zag alleen een perfect geoliede machine. Hij wist precies wat elke piep betekende en wat elke beweging van zijn personeel inhield.

Zijn ochtend bestond uit een reeks patiëntengesprekken. Hij hield van dit deel van zijn werk. Het vereiste precisie, niet alleen in de diagnose, maar ook in de manier waarop hij de boodschap bracht.

Zijn eerste patiënt was meneer Van Dongen, een man van in de zeventig die herstellende was van een zware ingreep. De man zat rechtop in bed, zijn handen trilden lichtjes terwijl hij naar Peter keek.

"En, dokter?" vroeg de man met een schorre stem. "Is het... is het nu echt voorbij? Of kan het elk moment weer misgaan?"

Peter ging op de rand van de stoel naast het bed zitten. Hij boog zich iets naar voren, een houding die zowel autoriteit als nabijheid uitstraalde. Hij legde een hand op de deken, vlakbij de hand van de man.

"Meneer Van Dongen," begon Peter rustig. "Uw hart heeft een flinke klap gehad, dat ga ik niet ontkennen. Maar de ingreep is technisch gezien perfect verlopen. De waarden die we nu zien, zijn precies waar we op hoopten."

"Maar ik voel me nog zo zwak," bracht de man in. "Ik durf nauwelijks adem te halen."

Peter knikte begrijpend. "Dat is volkomen normaal. Uw lichaam moet herstellen van de schok. Maar u bent hier op de beste plek. Wij houden u vierentwintig uur per dag in de gaten. U hoeft alleen maar te focussen op rusten. Wij doen de rest. Heeft u vertrouwen in mij?"

De man keek in de rustige, blauwgrijze ogen van Peter en knikte langzaam. "Ja, dokter. Dat heb ik."

"Mooi," zei Peter terwijl hij opstond. "Dan zie ik u morgenochtend weer. En als er wat is, drukt u op de knop. Afgesproken?"

Hij liep de kamer uit en noteerde kort iets in het digitale dossier op de tablet van de verpleegkundige die in de gang stond te wachten. Zijn instructies waren helder en bondig. Geen ruimte voor interpretatie.

Rond het middaguur had hij een gaatje in zijn rooster. Hij liep naar zijn kantoor, een ruime kamer met een groot bureau, een leren stoel en een wand vol medische vakliteratuur. Op zijn bureau stond een ingelijste foto van Ellen, Gabriëlla en Philip, genomen tijdens een vakantie in de bergen. Ze lachten allemaal naar de camera, de zon in hun rug.

Peter ging zitten en staaarde naar de foto. Hij pakte een pen op en begon er achteloos mee te spelen, hem tussen zijn vingers door draaiend. Zijn blik dwaalde af van de foto naar de lege ruimte voor hem op het bureau.

Hij bewoog niet. De pen lag nu stil tussen zijn vingers. In de kamer was het doodstil, afgezien van het zachte gezoem van de airconditioning. Zijn gedachten leken ergens ver weg te zijn, op een plek waar de muren van dit moderne ziekenhuis hem niet

konden bereiken. Zijn gezicht was als een masker, emotieloos en onleesbaar. Voor een buitenstaander zou het lijken alsof hij diep in gedachten was over een medische casus, maar de strakke lijn van zijn mond verraadde iets anders. Het was een moment van absolute stilte in een verder luidruchtig leven.

Er werd op de deur geklopt.

Peter schrok niet, maar zijn hele lichaam leek in een fractie van een seconde weer in de professionele stand te schieten. Hij legde de pen neer en keek op.

"Binnen," zei hij met zijn gebruikelijke, krachtige stem.

Een jonge verpleegkundige stak haar hoofd om de deur. "Sorry dokter Martens, maar de resultaten van de echo van kamer 402 zijn binnen. Wilt u er even naar kijken?"

"Natuurlijk, zet ze maar op mijn scherm," antwoordde hij. Hij was weer de arts, de specialist, de man die alles onder controle had. De korte afwezigheid van zojuist was volledig uitgewist.

De rest van de middag vloog voorbij in een roes van consulten, overlegmomenten en administratie. Peter werkte efficiënt, zijn beslissingen waren snel en trefzeker. Hij was de rots in de branding voor zijn team, de man op wie iedereen vertrouwde als het spannend werd.

Aan het einde van de middag pakte hij zijn spullen. De vergadering waar hij Ellen over had geappt, zou over een kwartier beginnen in de conferentieruimte aan de andere kant van het ziekenhuis. Hij trok zijn witte jas uit en hing hem aan de haak achter de deur. In zijn pak zag hij er weer uit als de succesvolle man die hij was.

Hij verliet zijn kantoor en liep door de lange, witte gangen. De verlichting was inmiddels overgeschakeld op de avondstand, wat de gangen een iets zachtere, maar nog steeds klinische uitstraling gaf. Om bij de conferentieruimte te komen, moest hij door de verbindingsgang die langs de verschillende afdelingen liep.

Op de tweede verdieping passeerde hij de vleugel van de verloskunde. De muren hier waren in zachte pasteltinten geschilderd en er hingen foto's van baby's in de gang. Het geluid van een huilende pasgeborene klonk ergens achter een gesloten deur.

Peter hield zijn pas niet in. Hij keek niet naar links of naar rechts. Zijn blik bleef strak vooruit gericht, gefocust op de glazen deuren aan het einde van de gang. Maar terwijl hij de afdeling passeerde, trokken de spieren in zijn kaken zich zo strak samen dat het bijna pijnlijk was. Zijn ademhaling bleef beheerst, maar zijn handen, die losjes langs zijn lichaam hingen, balden zich heel even tot vuisten.

Hij liep door, zijn voetstappen ritmisch en hard op de linoleumvloer. Hij liet de afdeling verloskunde achter zich zonder een spoor van emotie op zijn gezicht te tonen. Hij was Dr. Martens en hij had een vergadering.

De wereld van piepende monitors en medische protocollen wachtte op hem en daarin voelde hij zich veilig. De rest was slechts achtergrondruis, iets wat hij allang had geleerd te negeren.

Toen hij de conferentieruimte binnenstapte, begroette hij zijn collega's met een kort knikje en nam plaats aan het hoofd van de tafel. Hij opende zijn laptop en begon te spreken. Zijn stem was kalm, zijn argumenten waren scherp. Alles was onder controle. Zoals het altijd was en zoals het altijd zou blijven.

Hoofdstuk 3: Jasmines wereld

Het geluid van een schuurmachine in de garage was de wekker waar Jasmine mee opgroeide. Het was een dof, monotoon gezoem dat door de vloerplanken van haar slaapkamer trilde. Jasmine opende haar ogen en staarde een moment naar het donkergrijze plafond.

De muren van haar kamer waren diepblauw, bijna zwart in de schaduw en hingen vol met schetsen en herinneringen die alleen voor haar betekenis hadden. Ze zuchtte, gooide het dekbed opzij en stapte op de koude laminaatvloer.

Beneden in de keuken rook het naar sterke koffie en vers gezaagd hout. Martin zat al aan de robuuste houten keukentafel die hij jaren geleden zelf had getimmerd. Hij droeg zijn werkbroek vol vlekken en een simpel grijs T-shirt. Zijn handen, groot en eeltig met diepe groeven van jarenlang fysiek werk, klemden zich om een mok. Hij keek op toen Jasmine de trap afkwam.

"Morgen," zei hij met zijn zware, rustige stem. Hij was een man van weinig woorden, maar zijn aanwezigheid was als een anker. Hij hoefde niet veel te zeggen om er te zijn.

"Morgen," antwoordde Jasmine terwijl ze naar het aanrecht liep.

"Goed geslapen?" vroeg Martin. Hij keek haar kort aan, zijn bruine ogen peilend maar niet opdringerig.

"Prima. Gewoon moe."

Liesbeth stond bij het fornuis. Ze droeg haar witte verpleegstersuniform al, klaar voor haar vroege dienst in het streekziekenhuis. In tegenstelling tot Martin was Liesbeth een

vat vol energie, zelfs om half zeven 's ochtends. Ze draaide zich om met een glimlach die haar hele gezicht deed oplichten.

"Lekker op tijd, lieverd. Wil je een eitje? Of heb je liever yoghurt?" Liesbeth wachtte het antwoord niet af en pakte al een schaaltje. "Hoe staat het met dat project voor geschiedenis? Heb je die presentatie vandaag al?"

Jasmine pakte de yoghurt aan. "Nee, dat is pas volgende week, mam."

"Oh, gelukkig. Je werkt er zo hard aan. Niet vergeten om ook een beetje te ontspannen, hoor. Je zit alleen maar met je neus in die boeken of in je schriften." Liesbeth aaide haar even over haar schouder terwijl ze langs liep om haar eigen tas te pakken.

"Martin, vergeet je niet dat de loodgieter vanmiddag komt voor de lekkage in de bijkeuken?"

Martin knikte traag. "Ik ben er rond drie uur."

Jasmine at haar ontbijt in stilte terwijl haar ouders de dag doornamen. Ze hield van hen, dat wist ze zeker. Ze waren goed voor haar, boden haar alles wat ze nodig had en hielden onvoorwaardelijk van haar. En toch was er die onzichtbare muur. Een vliedunne laag glas die haar scheidde van hun wereld.

Als ze naar hen keek, zag ze twee mensen die perfect in hun omgeving pasten. Martin met zijn liefde voor hout en stilte, Liesbeth met haar zorgzame aard en haar constante gepraat. En dan was er Jasmine, die altijd het gevoel had dat ze een rol speelde in een toneelstuk waarvan ze de tekst net niet helemaal kende.

Na het ontbijt trok ze haar hardloopkleden aan. De frisse ochtendlucht was precies wat ze nodig had. Ze deed haar oortjes in, zette een playlist met harde, ritmische basmuziek aan en rende de deur uit. Haar voeten raakten het asfalt in een constant tempo. Links, rechts, adem in, adem uit. De rijtjeshuizen van hun straat gleden aan haar voorbij.

Hardlopen was haar redding. Als ze rende, hoefde ze niet na te denken. Dan was ze alleen maar een lichaam dat bewoog, een hartslag die omhoog schoot, longen die brandden. Het gevoel van 'niet-passen' verdween als ze haar grenzen opzocht. Ze rende de wijk uit, langs het kanaal waar de mist nog boven het water hing.

Ze was ook goed in karate; ze hield van de discipline, de explosieve kracht en het feit dat ze daar haar woede kon kanaliseren in gecontroleerde bewegingen. Maar hardlopen was voor de eenzaamheid. Even geen vragen van Liesbeth, geen zwijgzame blikken van Martin. Alleen de weg en de wind.

Toen ze een uur later terugkwam, was het huis leeg. Haar ouders waren naar hun werk. Jasmine liep naar boven naar haar kamer om te douchen. Ze bleef even voor haar

bureau staan. Er lag een zwart schrift open, haar handschrift was grillig en gehaast. Ze las de zin die ze gisteravond had opgeschreven: Waarom voel ik me nergens thuis?

Het was een vraag zonder antwoord. Ze sloeg het schrift dicht en smet het in een lade.

Op school was de sfeer zoals altijd: luidruchtig en chaotisch. Jasmine liep door de gangen met haar rugzak over één schouder. Ze had niet veel vrienden en dat vond ze prima. De meeste mensen op school vond ze oppervlakkig, bezig met likes op Instagram of wie er met wie gezoend had tijdens het laatste schoolfeest. Jasmine had een scherpe tong en was niet bang om die te gebruiken, wat haar de reputatie gaf dat ze 'moeilijk' of 'arrogant' was.

"Hé, dwaas, wacht op mij!"

Jasmine stopte en glimlachte voor het eerst die dag. Noor kwam aanrennen, haar krullen alle kanten op en haar jas half open. Noor was de enige die door Jasmines pantser heen brak. Ze waren tegenpolen; Noor was luid, kleurrijk en flapte er alles uit, maar ze was ook de meest loyale persoon die Jasmine kende.

"Je loopt weer alsof je een missie hebt," zei Noor terwijl ze naast haar kwam lopen.

"Wat is er? Heb je weer ruzie met de wereld?"

"Gewoon een ochtend," zei Jasmine ontwijkend.

Noor bleef even staan en trok Jasmine aan haar arm naar de zijkant van de gang, weg van de stroom leerlingen. Ze keek Jasmine indringend aan. "Lieg niet tegen mij, Jas. Ik zie het aan je ogen. Je bent er weer niet helemaal bij. Is er iets gebeurd thuis?"

Jasmine schudde haar hoofd. "Nee, echt niet. Martin en Liesbeth zijn... nou ja, zoals altijd. Het ligt niet aan hen."

"Het ligt aan jou, bedoel je?" Noor zuchtte en begon weer te lopen. "Je denkt te veel na. Je graaft gaten in je eigen hoofd en dan verbaas je je erover dat je erin valt. Kom op, we hebben biologie. Laten we gaan kijken hoe we een kikker moeten ontleden, misschien vrolijkt dat je op."

Jasmine lachte kort, maar het gevoel bleef sluimeren. Noor zag het, dat wist ze, maar Noor was slim genoeg om niet verder te pushen. Dat was waarom hun vriendschap werkte.

Na school fietste Jasmine alleen naar huis. Ze nam een omweg door het centrum van de stad. Het was druk bij de winkels. Terwijl ze langs een grote kledingzaak fietste, viel haar oog op haar eigen reflectie in de enorme etalagespiegel die buiten stond. Ze kneep in haar remmen en zette een voet aan de grond.

Ze staaarde naar zichzelf. In de weerspiegeling zag ze een meisje met een bleke huid en ogen die in het felle middaglicht bijna zilverachtig blauw leken. Ze dacht aan Martin en Liesbeth.

Martin had diepdonkere, bijna zwarte ogen en zwaar, donker haar. Liesbeth had warme, bruine ogen en een olijfkleurige tint. Jasmine was een kleurloos contrast bij hen. Haar neus was recht en smal, terwijl die van Martin breed was en die van Liesbeth een klein wipje had.

Ze had dit altijd geweten. Ze wist dat genetica vreemde sprongen kon maken, dat had ze bij biologie geleerd. Maar vandaag voelde het anders. Vandaag voelde de reflectie in de spiegel als die van een vreemde die haar kamer was binnengeglijpt en haar kleren had aangetrokken.

Ze raakte haar eigen gezicht aan, de koude glazen wand van de etalage tussen haar vingers en haar spiegelbeeld. Wie was ze? Waar kwam die scherpe lijn van haar kaak vandaan?

Een voorbijganger botste bijna tegen haar aan en Jasmine schrok op. Ze stapte snel weer op haar fiets en trapte hard weg, haar hart bonzend in haar keel.

Het avondeten bij de familie van Jasmine was rustig. Martin vertelde kort over een kast die hij aan het restaureren was en Liesbeth deelde een verhaal over een patiënt die eindelijk naar huis mocht. Jasmine luisterde, maar ze keek vooral. Ze observeerde de manier waarop Martin zijn vork vasthield, de manier waarop Liesbeth haar haar achter haar oor dreef.

Ze hield van de geluiden van hun huis, van de veiligheid die ze boden. Maar het gevoel van vervreemding was nu een fysieke aanwezigheid aan tafel geworden, een extra gast die niet werd uitgenodigd maar wel alle ruimte innam.

"Gaat het wel, Jasmine?" vroeg Liesbeth bezorgd. "Je hebt je bord nog bijna vol."

"Ik heb vanmiddag een groot rondje gerend," loog Jasmine soepel. "Ik heb gewoon niet zo'n honger."

Martin keek haar aan, zijn blik rustig maar wetend. Hij zei niets, maar hij schoof de schaal met salade iets dichters naar haar toe, een klein gebaar van zorg dat Jasmine meer raakte dan duizend woorden.

Later die avond lag Jasmine in bed. Het huis was stil. Ze staaarde naar het plafond, waar de schaduwen van de bomen buiten langzaam bewogen. In haar hand hield ze haar zwarte schrift. Ze voelde een bekende hitte in haar borst, een gloed die er altijd was. Het was geen verdriet, het was woede. Een koude, constante woede die ze niet

kon plaatsen. Ze was boos op de spiegel, boos op de leegte die ze voelde, boos op het feit dat ze zich een bedrieger voelde in haar eigen leven.

Ze wist niet op wie ze precies boos was. Haar ouders hadden niets verkeerd gedaan. De wereld draaide gewoon door. Maar ergens, diep van binnen, wist ze dat er een antwoord bestond. Dat er een reden was voor de muur van glas. Ze sloot haar ogen en klemde het schrift tegen haar borst. De waarheid was daar ergens, verborgen in de schaduwen en ze voelde dat het slechts een kwestie van tijd was voordat de eerste barsten in het glas zouden verschijnen.

In een andere deel van de stad, in de ruime villa van de familie Martens, was de sfeer totaal anders. Het was de verjaardag van oom Thomas, de broer van Peter en het hele huis was gevuld met gelach en het gerinkel van glazen.

Thomas Martens was de luidruchtige tegenpool van zijn broer. Waar Peter gereserveerd en klinisch was, was Thomas joviaal en tactiel. Hij stond midden in de woonkamer met een glas wijn in zijn hand en vertelde een sterke anekdote over zijn laatste vakantie.

"En toen zei ik tegen die gids: als jij denkt dat ik die berg opga zonder fatsoenlijke schoenen, dan heb je het mis!" lachte Thomas. Hij gaf Philip, die naast hem stond, een vriendschappelijke stomp tegen zijn schouder. "Nietwaar, Phil? Jij had het ook niet gedaan, toch?"

Philip straalde. Hij aanbad zijn oom. Thomas was de man die hem meenam naar voetbalwedstrijden, die hem vuile moppen vertelde die hij van zijn vader niet mocht horen en die hem altijd behandelde als een volwassene. "Echt niet, oom Thomas. Ik was gewoon in de auto blijven zitten met de airco aan."

"Kijk, die jongen heeft verstand!" riep Thomas uit en hij sloeg een arm om Philips schouder.

Peter stond bij de open haard en keek naar de scène met een geamuseerde glimlach. De twee broers leken op elkaar, maar de jaren hadden hen anders gevormd. Peter was de man van de wetenschap, Thomas de man van de handel. Maar de band was duidelijk; ze deelden dezelfde grappen, dezelfde manier van praten.

Ellen kwam de kamer binnen met een schaal hapjes. Ze zag er prachtig uit in een zijden blouse, maar haar glimlach was strak. Toen ze langs Thomas liep, knikte ze hem kort toe.

"Gefeliciteerd nogmaals, Thomas," zei ze. Haar stem was neutraal, bijna formeel.

"Bedankt, Ellen. Het ziet er weer fantastisch uit hier," antwoordde Thomas. Hij keek haar aan, een fractie van een seconde te lang, voordat hij zijn aandacht weer op Philip richtte.

Ellen reageerde niet. Ze liep direct door naar de keuken om meer drinken te halen. Haar bewegingen waren gecontroleerd, bijna mechanisch.

Gabriëlla zat op de bank en observeerde het tafereel. Ze zag hoe haar broertje aan de lippen van hun oom hing. Ze zag hoe haar vader en oom samen lachten om een herinnering uit hun jeugd. Het was het perfecte plaatje van een gelukkige familie. Maar Gabriëlla had altijd een scherp oog voor details.

Ze merkte de manier waarop haar moeder de kamer verliet zodra Thomas te dichtbij kwam. Ze merkte hoe Thomas en Ellen elkaars blik vermeden, alsof er een onzichtbare grens tussen hen getrokken was die niemand mocht overschrijden.

Er hing iets in de lucht. Iets wat niet werd uitgesproken tussen het lachen door. Het was een subtiele spanning, een trilling onder het oppervlak van de gezelligheid. Gabriëlla keek naar haar vader, die nu een hand op de schouder van zijn broer legde. Ze leken zo op elkaar. En Philip leek ook op hen. De familie Martens was een gesloten front, een eenheid van bloed en geschiedenis.

Hoofdstuk 4: Het schoolproject

De vrijdagmorgen begon zoals bijna elke vrijdag in het huis van de familie Martens: met het vertrouwde gerammel van de melkopschuimer in de keuken en het gedempte geluid van het ochtendnieuws op de achtergrond.

Gabriëlla trok haar spijkerjasje aan en bekeek zichzelf nog één keer vluchtig in de spiegel van de gang. Haar blonde haar zat vandaag precies goed, in een losse staart die niet te veel moeite uitstraalde. Ze pakte haar zware rugzak op, die vol zat met boeken voor de laatste lessen van de week en liep naar de achterdeur.

"Ik ben weg, mam!" riep ze richting de keuken.

"Fijne dag, lieverd! Tot vanmiddag!" klonk de stem van Ellen boven het geluid van de radio uit.

Buiten was de lucht fris en helder. De ochtendzon probeerde door de dunne laag bewolking heen te breken, wat een zacht, wit licht over de straat wierp. Gabriëlla pakte haar fiets uit de schuur en reed de oprit af. Bij de hoek van de straat hoefde ze niet lang

te wachten. Een felle rode fiets kwam de bocht om zeilen, bestuurd door een meisje met een brede lach en een kleurrijke sjaal die achter haar aan wapperde.

"Gab! Je bent op tijd!" riep Sarah terwijl ze vaart minderde om naast haar te komen fietsen.

Sarah en Gabriëlla waren al vriendinnen sinds de eerste klas van de basisschool. Ze vormden een onafscheidelijk duo, ondanks of misschien wel dankzij hun verschillen. Sarah was de extraverte van de twee, degene die altijd een verhaal klaar had, die wist welke liedjes er in de top veertig stonden en die precies wist wie er verliefd was op wie. Gabriëlla was de rustige factor, de luisteraar, de persoon bij wie Sarah altijd terecht kon als haar wereld even te chaotisch werd.

"Natuurlijk ben ik op tijd," lachte Gabriëlla. "Ik heb geen zin om de eerste les te missen, zeker niet met Hoekstra. Je weet hoe hij reageert als je vijf minuten te laat binnenkomt."

Sarah trok een gezicht. "Oh, meneer 'Biologie is het leven'. Hij is wel oké, maar hij heeft soms iets te veel energie voor een vrijdagmorgen. Maar goed, heb je plannen voor het weekend? Er is dat feestje bij Mark morgenavond. Je gaat toch wel mee?"

Terwijl ze door de rustige woonwijk richting het centrum fietsten, ratelde Sarah door over de mogelijke outfits, wie er allemaal uitgenodigd waren en de laatste roddels over hun klasgenoten. Gabriëlla knikte op de juiste momenten en lachte om Sarah's scherpe opmerkingen. Dit was hun dynamiek: Sarah praatte, Gabriëlla bood de bedding voor het gesprek. Het was veilig, comfortabel en voorspelbaar.

Toch, diep van binnen, voelde Gabriëlla de bekende afstand. Terwijl Sarah het had over de kleur van een oogschaduw, dwaalden Gabriëlla's gedachten af naar dat vreemde gevoel van leegte waar ze vaker last van had. Ze had het er nooit met Sarah over gehad. Hoe leg je aan je beste vriendin uit dat je je soms een toeschouwer voelt in je eigen leven?

Dat je, ondanks een liefdevol gezin en een geweldige beste vriendin, het gevoel hebt dat er een puzzelstukje ontbreekt dat niemand anders lijkt te missen? Sarah zou waarschijnlijk zeggen dat ze gewoon ongesteld moest worden of dat ze te veel nadacht. Dus hield Gabriëlla het voor zich, verborgen achter een glimlach en een instemmend knikje.

"En Philip?" vroeg Sarah plotseling. "Komt hij ook? Mark zei dat hij hem ook had gevraagd, ook al zit hij in een lagere klas."

"Philip?" Gabriëlla grijnsde. "Die zit waarschijnlijk liever op zijn kamer te gamen of te voetballen met zijn vrienden. Maar wie weet, als er gratis cola en chips zijn, is hij er meestal wel bij."

Ze fietsten de laatste meters naar De Beukenlaan. Het schoolgebouw doemde voor hen op, omringd door honderden fietsen en drommen leerlingen. Het was de vertrouwde chaos van een vrijdagmorgen. Ze zetten hun fietsen in de rekken en liepen samen de hoofdingang binnen, de warme geur van de school tegemoet.

Het tweede uur was biologie. Meneer Hoekstra stond al voor de klas toen Gabriëlla en Sarah binnenkwamen. Hij was een man van halverwege de veertig met een warrige bos grijs haar en een bril die altijd een beetje scheef op zijn neus stond. Hij was geliefd bij de leerlingen omdat hij zijn vak met een bijna aanstekelijk enthousiasme gaf. Hij zag biologie niet als een verzameling feiten uit een boek, maar als een groot mysterie dat ontrafeld moest worden.

"Ga zitten, ga zitten allemaal!" riep hij terwijl hij met een krijtje op het bord tikte. "Vandaag laten we de cellen en de fotosynthese even voor wat ze zijn. We gaan het hebben over iets veel persoonlijkers. Iets wat jullie allemaal in je dragen, elke seconde van de dag."

De klas werd langzaam stil. Hoekstra had hun aandacht.

"We beginnen vandaag met een nieuw project," vervolgde hij, terwijl hij met grote letters het woord STAMBOOM op het bord schreef. "De komende drie weken gaan jullie op onderzoek uit. Wie ben je? Waar kom je vandaan? En nee, ik bedoel niet alleen je adres. Ik wil dat jullie je familiegeschiedenis in kaart brengen. Ik wil namen, data, verhalen. Ik wil weten welke genen er door jullie bloed stromen."

Hij liep door het lokaal en deelde vellen papier uit met de opzet van het project. "Je begint bij jezelf, dan je ouders, je grootouders en zo ver terug als je kunt komen. Praat met je familie, duik in oude fotoalbums, zoek in archieven."

Gabriëlla keek naar het papier. Een stamboomproject. Het klonk interessant, maar ook een beetje spannend. Ze wist veel over de kant van haar moeder, maar haar vader was altijd vrij gesloten over zijn verleden. Hij had wel eens verteld over zijn jeugd, maar het bleven vaak flarden, korte anekdotes die nooit echt een compleet beeld vormden.

"En nu komt het extra onderdeel," zei Hoekstra, waarbij hij zijn stem iets liet zakken voor het dramatische effect. "Dit is niet verplicht, maar voor degenen die echt diep willen graven, is er de mogelijkheid om een commerciële DNA-test te doen. Er zijn tegenwoordig diensten waarbij je een beetje speeksel in een buisje opstuurt naar een laboratorium. Een paar weken later krijg je een rapport over je afkomst."

Hij begon op te sommen wat je ermee kon ontdekken: "Je ziet uit welke delen van de wereld je voorouders kwamen. Soms ontdek je dat je veel meer Scandinavisch of juist Zuid-Europees bloed hebt dan je dacht. Maar het interessantste is de database. Je kunt gematcht worden met mensen die ook de test hebben gedaan. Verre neven, achternichten... mensen van wie je het bestaan niet wist."

In de klas ontstond geroezemoes. Sommige leerlingen lachten erom, anderen begonnen direct te overleggen.

"Wie dit doet en de resultaten (voor zover je ze wilt delen) verwerkt in het eindverslag, krijgt een volle punt bonus op het cijfer voor dit project," voegde Hoekstra eraan toe met een knipoog.

Gabriëlla voelde een vreemde prikkeling in haar buik. Dit was precies waar ze onbewust naar op zoek was geweest. Een manier om de feiten boven tafel te krijgen, om die vage verhalen van haar vader te toetsen aan de harde realiteit van de wetenschap. Misschien zou zo'n test die onverklaarbare leegte wel kunnen verklaren. Misschien zat er een heel stuk geschiedenis in haar waar ze geen weet van had.

Ze schreef de naam van de website op die Hoekstra op het bord schreef: Ancestry-Link.

"Ga je het doen?" fluisterde Sarah naast haar. "Mijn ouders vinden dat vast onzin. Die zeggen dat ze al weten dat we uit Brabant komen en dat dat wel genoeg is."

"Ik denk het wel," zei Gabriëlla zachtjes. "Het lijkt me wel gaaf om te zien of het klopt."

De rest van de les luisterde ze maar half naar de uitleg over mendeliaanse overerving en dominante genen. Haar gedachten waren al bij de website en het kleine plastic buisje dat misschien wel antwoorden zou geven op vragen die ze nog niet eens hardop durfde te stellen.

Na school fietste ze in een drafje naar huis. De lucht was inmiddels helemaal opengetrokken en de middagzon was aangenaam warm. Ze zette haar fiets in de schuur en liep via de achterdeur naar binnen. Het was stil in huis; haar moeder was waarschijnlijk nog op school voor een vergadering en haar vader was in het ziekenhuis.

Ze liep de trap op en hoorde het bekende geluid van schoten en explosies uit de kamer van Philip. Ze klopte kort op de deur en liep naar binnen zonder op antwoord te wachten.

Philip lag languit op zijn bed, zijn telefoon in zijn handen en een koptelefoon half op zijn hoofd. Hij keek op en drukte het spel op pauze. "Hé, Gab. Wat is er? Moet je weer zeuren dat ik mijn wasmand moet legen?"

Gabriëlla ging op de rand van zijn bed zitten en schoof een paar rondslingerende sokken opzij. "Nee, idioot. Ik heb een idee voor een schoolproject."

Ze vertelde hem over meneer Hoekstra en het stamboomonderzoek. Philip luisterde met een half oor, zijn duimen bewogen onrustig boven het scherm van zijn telefoon.

"Dus?" vroeg hij. "Wat heb ik daarmee te maken? Dat is jouw project, toch?"

"Ja, maar er is een extra deel. Een DNA-test. Ik wil er een bestellen voor mij, maar het leek me grappig om er ook een voor jou te doen. Dan kunnen we zien of we echt precies hetzelfde zijn qua afkomst. En meneer Hoekstra zegt dat je er bonuspunten voor krijgt."

Philip trok een wenkbrauw op. Hij had die typische Martens-trek om zijn mond als hij ergens sceptisch over was. "Een DNA-test? Moet ik dan bloed prikken ofzo? Want daar heb ik echt geen zin in."

"Nee, sukkel. Je moet alleen een beetje spugen in een buisje. Dat is alles." Gabriëlla gaf hem een vriendschappelijk duwtje tegen zijn been. "Kom op, Phil. Straks blijkt dat je een kwart Spaans bent. Dat zou verklaren waarom je zo goed kunt voetballen en waarom je altijd zo eigenwijs bent."

Philip begon te lachen. De gedachte aan een verborgen Spaans temperament leek hem wel te bevallen. "Spaans, hè? Dan wil ik wel dat je me vanaf nu 'Felipe' noemt."

"In je dromen," grijnsde Gabriëlla. "Maar doe je mee? Ik betaal het van mijn eigen spaargeld. Het is gewoon voor de grap."

Philip haalde zijn schouders op. "Oké, vooruit. Als ik er alleen voor hoef te spugen, vind ik het best. Maar jij regelt alles."

"Deal."

Gabriëlla liep naar haar eigen kamer, haar hart klopte iets sneller dan normaal. Ze pakte haar laptop van haar bureau en ging op haar bed zitten. Ze typte het adres van de website in die ze in haar schrift had genoteerd. De site zag er professioneel en strak uit. 'Ontdek je verhaal', stond er in grote letters boven een foto van een lachende familie.

Ze klikte op de knop om twee kits te bestellen. Het proces was verrassend eenvoudig. Ze vulde haar eigen naam in en daarna die van Philip. Bij de betaling aarzelde ze even toen ze het bedrag zag, het was toch een flinke hap uit haar spaargeld, maar de